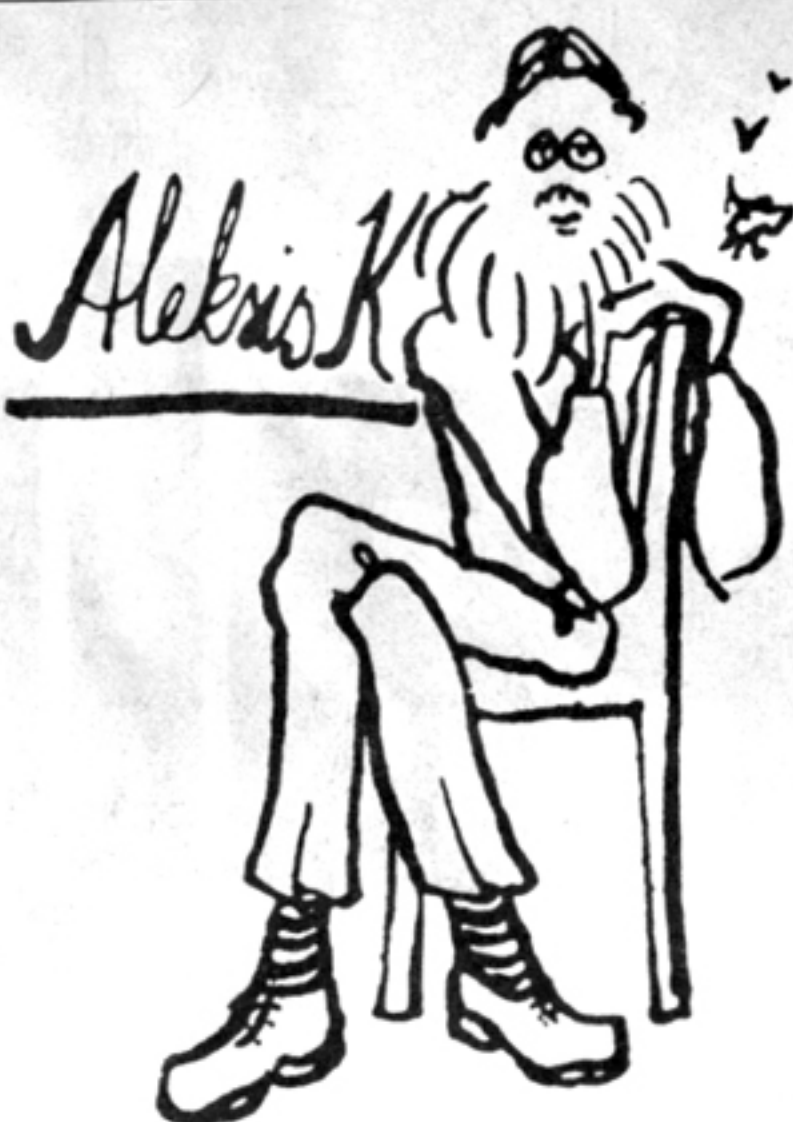

Tupojumi

Salapoliitikko Kitisen Kane säpsähti hereille keskellä yötä.

—Mitä se oli? hän kysyi itseltään, muttei osannut vastata. Käsi sukelsi automaattisesti vasempaan kainaloon, missä Kane kantoi Urho Kekkonen koottujen puheiden kansanpainosta, jotta se olisi nopeasti saatavissa tiukan paikan tullen.

Kansanpainos repsahti auki sattumalta juuri siltä kohdalta, jossa kerrottiin, että "Talo elää tavallaan, vieras tulee ajallaan". Ja jälleen kerran tuo karun leivän viisaus osui kohdalleen. Kane oivalsi siinä silmänräpäyksessä, mikä hänet oli herättänyt. Se oli ovikello, joka soi vaativasti jo toistamiseen.

—Siellä on vieras, joskaan ei ajallaan, Kane päätteli terävästi.

Kane vetäisi kirjanmerkin valmiusasentoon ja hiipi varovasti ulko-ovelle. Yhdellä ainoalla jämmäkällä potkulla hän rysäytti oven auki niin että säleet lentelivät, sojotti Kekkos-kirjalla ulos pimeyteen ja karjaisi minkä kurkusta lähti:

—Kuka saatanan tunari siellä on tähän aikaan?

Pahanpäiväisesti pelästynyt silmäpari tuijotti häntä sysimustasta yöstä ja vapiseva ääni tiedusteli:

—Herra Kitinen Kauno, asuuko tässä?

Kane antoi kansanpainoksen laskeutua hieman ja kysyi epäluuloisena:

—Entä jos asuukin?

—Olisi sähkösanoma tasavalan presidentin linnasta, postimies sopersi.

—Mitä helskuttia, Kane kähähti ja sieppasi sähkeen.

"Tule heti. Stop. Tupojumi. Stop. UKK. Stop."

Kane tajusi heti, mistä oli kysymys. Hän tiesi, että tupo-neuvottelut olivat jumissa ja häntä tarvittaisiin niitä selvittämään.

Kane hyppäsi autoon, ajoi lentokentälle ja lensi sieltä suoraan yksityiskoneella Helsinkiin palkkaneuvotteluihin. Koneessa hän töhersi pa'erossiaskin kanteen työehtosopimuksen, jossa luvattiin työntekijöille rahaa, työnantajille verohelpotuksia ja viljelijöille tukiaisia.

Palkkaneuvotteluissa Oivio ja Somerto istuivat nyrkit ruvella ja pussit silmien alla saman pöydän eri puolilla ja inttivät. Väittelyn aiheena tuntui olevan raha. Kane ei kuitenkaan päässyt selville, mitä inttamista siinä oli, koska

molemmat näyttivät pitkään valvoneilta ja sekoilivat vuoroissaan, jotka tosin olivat äärimmäisen yksinkertaisia — juupas ja eipäs. Seinänvierusrahilla kuorsasi väsähtänyt Koivisto, jonka matala profiili heijastui aavemaisena lepattavan petromaksin valossa.

—Mulla olisi tässä vähän allekirjoitettavaa, yritti Kane tarjota paperossiaskiaan.

—Suksi suolle, läskipää, etkö näe, että meillä on tärkeämpää tekemistä, ärähtivät Oivio ja Somerto poikkeuksellisen yksimielisesti.

—Mutta kun Kekkonen käski..., yritti Kane sinnikkäästi.

Silloin tuli tupaan eloa. Oivio räähkäisi pahasti, hyppäsi kattolamppuun ja jäi sinne itkemään suureen ääneen. Somerto puolestaan luikahti kuin hilleri penkin alle piiloon, peitti päänsä käsillään ja tutisi aladobinomaisesti. Jopa penkillä nukkuneen Koiviston profiili sylttääntyi tuhansille sykeröille kuin sähköiskun saaneena, eikä Manu itse pystynyt muuhun kuin joteltelemaan yhtä ja samaa tavua:

—Kekekekekekekekeke...

—...kkonen, täydensi Kane ystävällisesti pääministerin hieman sekavasti esittämän ajatuksen.

—Mihin nimi, mihin nimi, minä ensin, jooahan, alkoivat neuvottelijat sopottaa yhteen äänen, kun olivat selvinneet alkujärkyksestään.

—Tuohon, neuvoi Kane osoittaen paperossiaskin alareunaa. Hänellä oli täysi työ pidätellä allekirjoittajia jonkinlaisessa järjestyksessä, niin kiire kaikilla oli saada nimensä sopimukseen.

Kun homma oli hoidettu, Kane pistäytyi vielä Tamminiemessä kertomassa terkkuja työnantajalleen.

—Minä pyydän lausua sinut tervetulleeksi raskaalta tupotur-neelta. Alussahan näytti siltä, ettei tämä mene oikein jenkoihinsa, mutta hyvinhän se sitten päättyi, sanoi presidentti Kanelle.

—No rutiiniahän tämä oli ja odotettua, kaikki meni niinkuin pitikin. Vaan yhtä asiaa minä kuitenkin ihmettelen: mitenkä te saitte sen postinkantajan liikkeelle keskellä yötä, eiväthän ne yleensä? Kane vastasi vaatimattomasti.

—Minulla on keinoni, minulla on keinoni, myhäili presidentti salaperäisesti.